

Sygn. akt III Ca 1734/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 listopada 2015 r.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt I C 512/15

oddala apelację.

SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 26 sierpnia 2015r. Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił powództwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo - akcyjnej w W. przeciwko pozwanemu M. R. o zapłatę 1900,80zł.

Przytoczony wyrok został poprzedzony ustaleniami Sądu Rejonowego, z których wynika, iż Powódka dołączyła do akt sprawy wydruk z ramowej umowy pożyczki. Dnia 6.03.2015r. została zawarta umowy cesji.

Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne. Dochodząc do powyższej konstatacji Sąd Rejonowy kierował się następującą wykładnią przepisów prawa.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Sąd oddalił powództwo, ponieważ powódka wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. nie dołączyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty powódce kwoty 2.238,90 zł. Powódka nie udowodniła zawarcia umowy pożyczki, z której wywodziła roszczenie o zapłatę. Zgodnie z art. 6 k.c. i 232 zd. 1 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu zawarcia umowy pożyczki obciążał powódkę jako stronę wywodzącą z tego faktu korzystne dla siebie skutki prawne. Powódka dołączyła jedynie niepoświadczony za zgodność z oryginałem wydruk umowy ramowej pożyczki niezawierający podpisów pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy. Nie jest zatem wiadomo, czy pozwany w ogóle zawierał jakąkolwiek umowę pożyczki z powódką. Mając na względzie powyższe rozważania oraz fakt, że powódka nie przedłożyła dokumentu umowy pożyczki Sąd Rejonowy nie mógł uznać, że w przedmiotowej sprawie została zawarta jakakolwiek umowa pomiędzy stronami. Nieprzedstawienie takiego dokumentu uniemożliwiało w konsekwencji stwierdzenie, czy dochodzona przez powódkę należność jest rzeczywiście zasadna. Mając na uwadze wskazane powyżej przepisy prawa Sąd Rejonowy oddalił powództwo. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości. We wnioskach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, wraz z odsetkami od dnia wskazanego w pozwie oraz kosztami procesu za obie instancje, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego wg norm prawem przewidzianych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstw procesowego, wg norm prawem przypisanych. Skarżący zarzucił Sądowi naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 7 prawa bankowego poprzez jego niezastosowanie na gruncie niniejszej sprawy co skutkowało przyjęciem, iż powód pomimo przedłożenia oryginału dokumentu jakim jest wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy potwierdzający przelew kwoty pożyczki oraz 0,01 zł, nie przedłożył dowodów potwierdzających dokonanie rejestracji w systemie teleinformatycznym powoda przez pozwanego oraz faktu zawarcia umowy, art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał istnienia roszczenia, przepisów postępowania tj. art. 233§ 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej i nielogicznej, a nie swobodnej oceny dowodów przedłożonych w sprawie, której skutkiem był brak przyznania wiary dokumentom wskazanym przez powoda, z których wynikała podstawa jego roszczenia, co w konsekwencji powodowało naruszenie art.60 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż zawarcie przez pozwanego umowy pożyczki w formie elektronicznej nie stanowią dowodu zawarcia umowy pożyczki; uznanie, iż powód nie wykazał, że faktycznie doszło do zawarcia umowy z pozwanym i błędne uznanie, że mimo, iż powód przedłożył oryginał dokumentu jakim jest wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy potwierdzający przelew kwoty pożyczki nie udowodnił, że pozwanemu pożyczkę wypłacono, art. 339§2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, iż okoliczności przedstawione przez powoda budzą uzasadnione wątpliwości, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w sposób jednoznaczny poświadczają legitymację czynną powoda w przedmiotowej sprawie, fakt zawarcia umowy przez pozwanego, fakt jej wykonania przez powoda oraz wykazują wysokość roszczenia powoda wobec pozwanego.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok należy uznać za trafny.

Powołane w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego należało uznać za chybione.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, uznając, iż nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania. Ustalenia te bowiem znajdują oparcie w rodzaju zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zaoferowanego w sprawie przez powoda, a w istocie w jego braku. Zasadnie przyjął Sąd meriti, iż powód nie przedstawił dostatecznych dowodów na potwierdzenie zasadności dochodzonego roszczenia, a przedstawione przez niego wydruki różnych nie kompletnych, albo też nie uwierzytelnionych w sposób prawidłowy dokumentów nie mogły i nie stanowiły dowodów w sprawie. Sąd meriti zatem ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy w granicach określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., trafnie przyjmując, iż czyniąc ustalenia i orzekając w sprawie nie mógł oprzeć się na zaoferowanych przez powoda dowodach. Wnioski wywiedzione w sprawie przez Sąd meriti są logiczne i ściśle związane z wartością dowodową zaoferowanych przez powoda dowodów. Przede wszystkim jednak należy zauważyć, że skarżący nie postawił skutecznie zarzutu naruszenia przez Sąd art.233§1 k.p.c., bowiem nie wykazał, iż Sąd Rejonowy, dopuścił się błędu logicznego w dokonanej ocenie okoliczności wziętych za podstawę wydanego orzeczenia i istotnych dla jej rozstrzygnięcia, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (tak SN w orzeczeniu z 6.11.1998r., IICKN 4/98 nie publ.).

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie

strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Zatem wówczas gdy zasadnie wydaje się, iż twierdzenia pozwu np. nie odpowiadają w pełni rzeczywistości, czy też wskazują na bezzasadność dochodzonego roszczenia, to koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w sprawie. Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie ugruntowane jest zarówno w doktrynie jak i judykaturze (zob. np. wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30, zob. też ost. wyrok SA w Katowicach z dnia 10.09.2013r. IACa 494/13, LEX nr 1378705). Zatem Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Zatem wobec tego, iż w ocenie Sądu Rejonowego zachodziły okoliczności wskazane w art. 339 § 2k.p.c., uniemożliwiające przyjęcie przez Sąd za prawdziwe twierdzeń powoda o

okolicznościach sprawy, Sąd ten przed rozstrzygnięciem sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia zaistniałych wątpliwości co do faktów. Także rozważył, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniały żądanie pozwu i ostatecznie doszedł do wniosku, iż nie dawały one podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, co skutkowało oddaleniem powództwa. Zatem, z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy uznał za chybiony zarzut naruszenia przez Sąd meriti regulacji art. 339 § 2k.p.c.

Ponadto w świetle art. 230k.p.c. Sąd bez dostatecznego uzasadnienia, nie może

przyjmować za prawdziwe twierdzeń strony, którym strona przeciwna wyraźnie nie zaprzeczyła. Sąd może uznać za przyznane przez stronę niezaprzeczone twierdzenia strony drugiej tylko w wypadku, gdy takie domniemane przyznanie jest uzasadnione wszechstronnym rozważeniem wszystkich okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę wynik całej rozprawy (por. np. uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 października 2005 r., V CK 260/05, LEX nr 187090). Równocześnie samo milczenie jednej ze stron co do twierdzeń strony przeciwnej nie może stanowić podstawy do

uznania faktów za przyznane (por. wyrok SN z dnia 17 lutego 1975 r., II CR 719/74, LEX nr 7661).

Obecnie obowiązek wykazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają obecnie reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art.6 k.c. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art.3 k.p.c.), a ciężar

udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.)- zob. orzeczenie S.N. z 17 grudnia 1996r., ICKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz.75).

Rację zatem ma Sąd meriti, że to rzeczą powoda było udowodnienie i wykazanie stosownymi środkami dowodowymi, że doszło do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym, że doszło do przekazania pozwanemu określonej umową kwoty, że dochodzona kwota stała się wymagalna oraz ewentualnie jaka jej część została spłacona i kiedy, także w jaki sposób i za jaki okres czasu zostały naliczone odsetki. Ponadto powód także powinien był udowodnić fakt zawarcia umowy sprzedaży pomiędzy nim i jego poprzednikiem prawnym. Tymczasem

powód istotnie nie wykazał, jak trafnie zauważył Sąd meriti, powyższych okoliczności, zatem faktycznie z powinności wynikającej z art. 6 k.c. się nie wywiązał.

Przy czym należy przede wszystkim podkreślić, iż powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, skoro nie przedłożył w formie dokumentu umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem nr 1 - wykazem wierzytelności (k. 37 akt), w którym wskazano, iż przedmiotem tej umowy jest wierzytelność istniejąca wobec pozwanego, a wynikająca z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda. Powód bowiem do akt sprawy dołączył jedynie uwierzytelnioną umowę sprzedaży (wierzytelności) z dnia 6 marca 2015r., ale bez załącznika numer 1 stanowiącego jego integralną część. Zatem powód nie wykazał swojej legitymacji w sprawie. Ponadto należy zauważyć, iż także dołączony do akt wydruk umowy pożyczki, a także częściowo inne dołączone przez powoda do akt dokumenty nie zostały w sposób prawidłowy uwierzytelnione przez występującego w sprawie zawodowego pełnomocnika, co więcej z dołączonego wydruku wynika, iż powyższa umowa nie została podpisana przez pozwanego M. R., jak stanowi o tym § 4 pkt 5 umowy pożyczki. Zatem za dostateczny dowód wykazujący powyższe okoliczności nie mogły być uznane przedstawione przez powoda wydruki różnych nie kompletnych i nie uwierzytelnionych w sposób prawidłowy dokumentów złożonych przez niego w toku sprawy.

Tym samym, wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy trafnie ocenił, iż z uwagi na zaoferowany przez powoda w toku sprawy niewystarczający materiał dowodowy, brak było podstaw do poczynienia definitywnych ustaleń co do uznania zasadności i wysokości roszczenia powoda. Przy czym, jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, to na powodzie ciążył powyższy obowiązek (art.6 k.c.), z którego ten się nie wywiązał. Tym samym za chybiony także należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd regulacji art.6 k.c.

Z powyższych względów, w szczególności z uwagi na niewykazanie legitymacji czynnej powoda, niecelowym i bezprzedmiotowym było odnoszenie się przez Sąd Okręgowy do podniesionych w apelacji pozostałych zarzutów, w tym dotyczących naruszenia prawa materialnego - art. 7 prawa bankowego.

Ponadto zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego przede wszystkim charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu pierwszej instancji, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia i argumentacji Sądu Rejonowego.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty powoda nie zasługiwały na uwzględnienie. Powód nie udowodnił ani istnienia długu, ani tego, iż zakupił przedmiotową wierzytelność w sposób ważny i skuteczny w rozumieniu prawa cywilnego. W efekcie nie udowodnił faktu, iż jest wierzycielem, co wyłączało możliwość zasądzenia na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem. W świetle powyższych rozważań oraz materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu powództwo trafnie zostało przez Sąd meriti oddalone.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.505¹⁰ §lk.p.c., apelację powoda oddalono, jako bezzasadną.

SSO Barbara Braziewicz